

Затова, гражданитѣ на дадена страна, напримѣръ на нашата, си избиратѣ изпомежду си толкова и такива хора, които иматѣ довѣрието имѣ и на които казватѣ: „Направете вмѣсто насѣ онова, което не можемѣ да сторимѣ всички изведнажѣ. Станете наши прѣдставители, наши сѣдии, наши законодатели. Докато ний се занимаваме съ частнитѣ си работи, вий, прѣдставителитѣ, се потрудете да създадете въ наше име най-добритѣ закони; вий, сѣдиитѣ, раздавайте правосѣдие и ни защитявайте, въ случай на нужда, съ обществената сила.“ Тѣзи хора, слѣдователно, отъ които едни се грижатѣ да създаватѣ закони, други—да ги изпълняватѣ, съставляватѣ *правителството* въ една дѣржава.

Слѣдъ тия прѣдварителни думи ний можемѣ вече да видимѣ, какви видове управления има, кое е конституционно управление и пр. Тѣй като всички народи, прѣснати по цѣлото земно кѣлбо, не сѣ еднакво просвѣтени и напрѣднали, и тѣхното управление бива различно. Така, въ една страна всичката власть е въ рѣцѣтѣ на единѣ човѣкъ, който носи въ Китай името *богдиханѣ* (синѣ на небето), въ Русия — *царѣ*, въ Турция — *султанѣ* и т. н. Въ тия страни народѣтъ не взема участие въ управлението: тамѣ нѣма народенѣ суверенитетѣ—волята на едного притиска волята на цѣлия народѣ.

Въ такива страни, които ще наречемѣ *дѣржави съ неограничено монархическо управление*, не могатѣ да цѣвтятѣ ни търговия и индустрия, ни наука и изкуство, както е въ по-свободнитѣ страни. Въ други страни управлението се раздѣля между двѣ власти: *законодателна* и *изпълнителна*. Законодателната власть съставляватѣ народнитѣ прѣдставители, които въ името на своитѣ избиратели, създаватѣ закони, одобряватѣ разходитѣ въ дѣржавното управление, рѣшаватѣ, съ една дума, всички въпроси, които засѣгатѣ интереситѣ на народа; изпълнителната власть сѣ пѣкъ *правителството* и *князѣтъ* (въ нѣкои страни *кралѣтъ* или *императорѣтъ*), които сѣ длѣжни да изпълняватѣ рѣшенията на народното прѣдставителство, или, както го наричаме, *народното събрание*. Такова едно управление